

Slags, saa bliver Sagen gennemført, og saa har Amdsraadet faaet en Vandgang. Det samme vil h nde den h jt erede Indenrigsminister for K bst edernes Vedkommende, naar han skal til at tage Stilling til Overtrædelser af de meget snævre Gr nsere, som § 22 fastsætter for den kommunale Skatteudskrivning. Naar Sagen kommer til ham, vil det samme ske Gang efter Gang, og saa gad jeg nok vide, om det egentlig er en sømmelig Benyttelse af Autoritetsprincippet at gøre en overordnetes Erklæring afhængig af, om den underordnede ønsker at fastholde sin Mening eller ej, for hvad skulle vi saa have de overordnede Autoriteter til? Det er dog ganske meningsløst. En saadan Fremgangsmaade forekommer mig i den Grad bagvendt, at jeg gerne vilde gøre et Forsøg paa at skaffe denne Paragraf ud af Verden. Det synes jeg er for galt.

Nu vil jeg naturligvis gerne indrømme, at en stor Del af de Herrer — der er rimeligvis kun enkelte, der dele Anskuelse med mig angaaende ret mange Detailler — selvfølgelig ikke tillægger min Mening og mine Udtalelser synderlig Vægt, og jeg risikerer, hvis jeg overhovedet rører ved det Forslag, der her foreligger, at ethvert Angreb paa det vil blive betragtet som en Slags Helligbr de. Ikke desto mindre har jeg til Hensigt inden anden Behandling at benytte min grundlovmæssige Ret til at gøre endnu et sidste Forsøg paa, om det ikke skulde lykkes at faa en lille bitte Smule mere sund Sans og Besindighed ind i de kommunale Raad, end hvad dette Forslag giver, medens jeg saa til Gengæld vil være meget villig til at give Afkald paa, hvad jeg anser for unyttigt. Imidlertid, det ligger ikke for ved første Behandling.

Jeg vil dog gerne ved denne første Behandling sige, at naar jeg maaske ser mere ængsteligt paa Fremtiden end de fleste af de Herrer, er det netop, fordi jeg ikke kan dele den Anskuelse, der blev udtalt af den h jt erede Minister, at dette Forslag vil bringe sund Sans og fornuftig økonomi ind som fremtidig ledende Princip i de kommunale Forhold. Jeg tør ikke tro paa det. Jeg har den største Respekt for de Herrer Socialdemokraters agitatoriske Evne og Dygtighed, men jeg har tillige den Overbevisning — og den er støttet paa mange Aars indgaaende Erfaringer —, at det er egentlig mest den agitatoriske Evne, som kommer til sin Ret hos de Herrer. Med det, som hedder Disciplin, hvilket man ofte i meget høje

Toner lovpriser Socialdemokratiet for, er det kun saa som saa.

Man kan spørge mig — og jeg er rede til at svare paa det —, om jeg har gjort saa miserable Erfaringer i de mange Aar, jeg har ført indgaaende og vigtige Forhandlinger med Socialdemokraternes ledende Mænd, om jeg har gjort den Erfaring, at disse Mænd ere mindre forst ndige, mindre hensynsfulde, mindre besjælede af sund Fornuft end alle andre. Dertil vil jeg sige: Nej, den Erfaring har jeg ikke gjort. Jeg har ofte og under meget vigtige Forhold gjort den Erfaring, at det nærmest har været en Glæde og Tilfredsstillelse at forhandle med disse Mænd, fordi det, naar jeg undtager et ganske prægnant Tilfælde af svigtet Tillid, Gang paa Gang har vist sig, at jeg havde fuld Ret til at stole paa disse Mænds Ord. Men det har ligeledes Gang paa Gang vist sig, at de med al deres Evne ikke have været i Stand til at fremtvinge den Disciplin indenfor Partiet, hvoraf den paagældende Overenskomst var afhængig. Der er det ejendommelige ved Arbejderklasserne, i alt Fald som Forholdene have udviklet sig her i vort Land, at der egentlig kun er et eneste Omraade, hvor de lystre blindt inden Kritik. Det er med Hensyn til Benyttelsen af det Raad: I maa slutte eder sammen! Det Ord „Sammenslutning“ kan faa dem til at lystre blindt, idet det er gaaet op for dem allerede for mange Aar siden, og det indpodes nu — havde jeg n r sagt — med Modern lken, at den eneste Vej, hvorved de kunne skaffe sig den Indflydelse, som alle tragte efter, er Sammenslutningens. Paa det Punkt er der ingen Slinger.

Men hvad der dikterer mig Frygten for den fremtidige Tilstand her i Landet, naar Socialdemokraterne skulde have Styret i alle Landets Kommuner, er, at de ikke ere til at styre, naar de tro, de have Magten, naar de tro, at de i Kraft af deres Sammenslutning ere komne saa vidt, at nu have de Overtaget. De ville bruge den fuldt ud lige til det yderste. Man kan i Virkeligheden ikke fortænke dem deri, og det g r jeg heller ikke, men det rummer en uhyre Fare, fordi det Gang paa Gang har vist sig, at selv de dygtigste af deres Førere ikke have været i Stand til at faa dem til at gaa med til, hvad de nødvendigvis skulde. Arbejderne havde den Tro, at de vare de stærkeste og kunde naa meget længere. Jeg skal nævne noget saadant som det, vi alle